

Czwartek, 7 maja 2009 r.

Sprawozdanie roczne dotyczące praw człowieka na świecie za rok 2008

P6_TA(2009)0385

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie sprawozdania rocznego dotyczącego praw człowieka na świecie za rok 2008 oraz polityki UE w tym zakresie (2008/2336(INI))

(2010/C 212 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dziesiąte roczne sprawozdanie UE na temat praw człowieka (2008) (dokument Rady 14146/1/2008),
- uwzględniając art. 3, 6, 11, 13 i 19 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 177 i 300 Traktatu WE,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz wszelkie istotne międzynarodowe akty dotyczące praw człowieka ⁽¹⁾,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając wszystkie konwencje praw człowieka ONZ oraz fakultatywne protokoły do nich,
- uwzględniając regionalne akty dotyczące praw człowieka, w tym m.in. Afrykańską kartę praw człowieka i ludów, protokół fakultatywny w sprawie praw kobiet w Afryce, Amerykańską konwencję praw człowieka oraz Arabską kartę praw człowieka,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2009 r. w sprawie sytuacji w strefie Gazy ⁽²⁾ oraz konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 27 stycznia 2009 r. w sprawie procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie,
- uwzględniając wejście w życie w dniu 1 lipca 2002 r. Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) oraz rezolucje Parlamentu dotyczące MTK ⁽³⁾,
- uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi oraz Plan Unii Europejskiej z 2005 r. dotyczący najlepszych praktyk, standardów i procedur zwalczania handlu ludźmi i zapobiegania mu ⁽⁴⁾,
- uwzględniając protokół nr 13 do Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, dotyczący zniesienia kary śmierci we wszystkich okolicznościach,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania (konwencję przeciwko torturom),
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet oraz protokół fakultatywny do niej,

⁽¹⁾ Wszelkie ważne teksty źródłowe – zob. tabelę w załączniku III do sprawozdania A6-0128/2007 Komisji Spraw Zagranicznych.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0025.

⁽³⁾ Dz.U. C 379 z 7.12.1998, s. 265; Dz.U. C 262 z 18.9.2001, s. 262; Dz.U. C 293 E z 28.11.2002, s. 88; Dz.U. C 271 E z 12.11.2003, s. 576; Teksty przyjęte, 22 maja 2008 r., P6_TA(2008)0238; Teksty przyjęte, 21 października 2008 r., P6_TA(2008)0496.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 311 z 9.12.2005, s. 1.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając umowę o partnerstwie między AKP a WE oraz umowę zmieniającą ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie ⁽³⁾ (europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka, EIDHR),
- uwzględniając poprzednie rezolucje w sprawie praw człowieka na świecie,
- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie piątej i siódmej sesji Rady Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych (UNHRC), przyjęte odpowiednio w dniach 7 czerwca 2007 r. ⁽⁴⁾ i 21 lutego 2008 r. ⁽⁵⁾ oraz w sprawie wyniku negocjacji dotyczących UNHRC,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie klauzuli dotyczącej praw człowieka i demokracji w umowach zawieranych przez Unię Europejską ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 1 lutego 2007 r. ⁽⁷⁾ oraz z dnia 26 kwietnia 2007 r. ⁽⁸⁾ w sprawie inicjatywy na rzecz powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci, a także rezolucję Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 62/149 z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie moratorium na wykonywanie kary śmierci,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 września 2001 r. w sprawie okaleczania narządów płciowych kobiet ⁽⁹⁾, w której zadeklarowano, że wszelkie formy takiego okaleczania, bez względu na jego stopień, są aktem przemocy wobec kobiet i stanowią naruszenie ich praw podstawowych,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 września 2007 r. w sprawie funkcjonowania prowadzonych z krajami trzecimi dialogów i konsultacji dotyczących praw człowieka ⁽¹⁰⁾, w tym praw kobiet, do których należy wyraźnie odnosić się w każdym dialogu dotyczącym praw człowieka,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 września 2008 r. w sprawie oceny sankcji UE jako elementu działań i polityki UE w obszarze praw człowieka ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2008 r. w sprawie: 'W kierunku strategii UE na rzecz praw dziecka' ⁽¹²⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawie wolności słowa w Internecie ⁽¹³⁾,
- uwzględniając wszystkie swoje rezolucje w sprawie drastycznych przypadków łamania praw człowieka, demokracji i praworządności,
- uwzględniając Forum Praw Człowieka z udziałem organizacji pozarządowych z Unii Europejskiej, które odbyło się w Lizbonie w grudniu 2007 r.,
- uwzględniając Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych, która została podpisana przez Wspólnotę Europejską oraz przez większość jej państw członkowskich w dniu 30 marca 2007 r., a którą ustanowiono obowiązek uwzględnienia interesów i problemów osób niepełnosprawnych w działaniach dotyczących praw człowieka, skierowanych do państw trzecich,

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 14.12.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3; Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 27.

⁽³⁾ Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 125 E z 22.5.2008, s. 220.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0065.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, s. 107.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 250 E z 25.10.2007, s. 91.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, s. 775.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 77 E z 28.3.2002, s. 126.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 187 E z 24.7.2008, s. 214.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0405.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 24.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, s. 879.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

- uwzględniając Deklarację Organizacji Narodów Zjednoczonych o obrońcach praw człowieka oraz działania specjalnego przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ ds. sytuacji obrońców praw człowieka,
 - uwzględniając Międzynarodową konwencję w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonymi zniknięciami, przyjętą w grudniu 2006 r.,
 - uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego (MPH) ⁽¹⁾, dzieci w konfliktach zbrojnych oraz obrońców praw człowieka, a także w sprawie kary śmierci, tortur i innych form okrutnego, niehumanitarnego i poniżającego traktowania, dialogów na temat praw człowieka z państwami trzecimi, propagowania i ochrony praw dziecka, przemocy wobec kobiet oraz walki z wszelkimi formami dyskryminacji kobiet,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie misji obserwacji wyborów UE: cele, praktyka i przyszłe wyzwania ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 stycznia 2009 r. dotyczącą rozwoju Rady Praw Człowieka ONZ, w tym roli UE ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 45 oraz art. 112 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0264/2009),
- A. mając na uwadze, że prawa człowieka i ochrona tych praw opierają się na uznaniu godności istoty ludzkiej; mając na uwadze, że trzeba przypomnieć w tym kontekście wstęp do Powszechnej deklaracji praw człowieka: 'uznanie przyrodzonej godności oraz równych i niezbywalnych praw wszystkich członków wspólnoty ludzkiej jest podstawą wolności, sprawiedliwości i pokoju na świecie',
- B. mając na uwadze, że sprawiedliwość, wolność, demokracja i praworządność wypływają z prawdziwego uznania godności istoty ludzkiej, oraz mając na uwadze, że jest ono fundamentem praw człowieka,
- C. mając na uwadze, że dziesiąte Roczne sprawozdanie UE na temat praw człowieka (2008) opracowane przez Radę i Komisję zawiera ogólny przegląd działań instytucji UE w zakresie praw człowieka wewnątrz Unii Europejskiej i poza jej granicami,
- D. mając na uwadze, że celem niniejszej rezolucji jest przeanalizowanie, ocena, a w niektórych przypadkach konstruktywna krytyka działań Komisji, Rady i Parlamentu w zakresie praw człowieka,
- E. mając na uwadze, że sytuacja wewnętrzna Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka ma bezpośredni wpływ na jej wiarygodność i zdolność do realizacji skutecznej zewnętrznej polityki praw człowieka,
- F. mając na uwadze, że trzeba poświęcić więcej uwagi przestrzeganiu podstawowych praw człowieka, szczególnie praw politycznych, w ramach negocjowania i stosowania dwustronnych lub regionalnych porozumień handlowych, nawet jeśli są zawierane z ważnymi partnerami handlowymi,
- G. mając na uwadze, że w umowach zawieranych przez Unię Europejską i jej partnerów z krajów trzecich należy przestrzegać klauzuli dotyczącej praw człowieka,

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 23.12.2005, s. 4.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0194.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0021.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

H. mając na uwadze, że polityka wspierająca prawa człowieka jest nadal zagrożona w wielu regionach świata, ponieważ naruszaniu praw człowieka nieodłącznie towarzyszą starania sprawców naruszeń, aby ograniczyć wpływ tej polityki, szczególnie w krajach, gdzie naruszenia praw człowieka są istotne dla zachowania władzy przez niedemokratyczny rząd,

1. jest zdania, że UE powinna prowadzić spójną i konsekwentną politykę obrony i wspierania praw człowieka na całym świecie, oraz podkreśla konieczność skuteczniejszego prowadzenia tego rodzaju polityki;

2. podtrzymuje swoje przekonanie, że w celu poprawy wspierania praw człowieka Unia Europejska powinna wzmocnić wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz że należy dopilnować, aby wspieranie praw człowieka jako główny cel WPZiB określony w art. 11 Traktatu o Unii Europejskiej było ściśle wdrażane w dialogach prowadzonych przez UE i w jej stosunkach instytucjonalnych ze wszystkimi krajami świata;

3. wzywa Radę i Komisję do zwiększenia starań w celu poprawy zdolności Unii Europejskiej do szybkiego reagowania na naruszanie praw człowieka przez państwa trzecie; podkreśla ważną rolę UE w kwestiach problematyki praw człowieka w obecnym świecie oraz swoje zwiększone oczekiwania pod tym względem; wzywa do przyjęcia wspólnego stanowiska UE w zakresie ochrony praw człowieka zarówno w jej polityce zewnętrznej, jak i na jej własnym terytorium;

4. wzywa do utrzymania najwyższej czujności w kwestii poszanowania klauzuli dotyczącej praw człowieka w umowach zawieranych przez Unię Europejską z krajami trzecimi, jak również do systematycznego umieszczania przedmiotowej klauzuli w przyszłych umowach; przypomina, że klauzula dotycząca praw człowieka, ze względu na swoją funkcję istotnego elementu, obowiązuje w odniesieniu do całości postanowień umowy; po raz kolejny nalega, by klauzuli tej towarzyszył każdorazowo prawdziwy mechanizm wdrażania;

Roczne sprawozdanie UE na temat praw człowieka (2008)

5. podkreśla znaczenie Rocznych sprawozdań UE na temat praw człowieka dla analizy i oceny polityki Unii Europejskiej w dziedzinie praw człowieka oraz uznaje pozytywną rolę działań instytucji UE w tym zakresie;

6. powtarza swój apel o zapewnienie szerszych i dokładniejszych informacji potrzebnych do oceny polityki oraz o przedstawienie propozycji i wytycznych w celu usprawnienia ogólnego podejścia, zminimalizowania ewentualnych sprzeczności oraz dostosowania priorytetów politycznych w poszczególnych krajach, tak aby móc przyjąć krajową strategię w dziedzinie praw człowieka lub przynajmniej rozdział dotyczący tej kwestii w krajowym dokumencie strategicznym; powtarza wezwanie do regularnej, okresowej oceny stosowania i efektów polityki Unii Europejskiej, jej instrumentów i inicjatyw w zakresie praw człowieka w państwach trzecich; wzywa Radę i Komisję do opracowania odrębnych, wymiernych wskaźników i poziomów docelowych pozwalających zmierzyć skuteczność prowadzonej polityki;

7. z zadowoleniem przyjmuje publiczną prezentację sprawozdania za 2008 r. przez Radę i Komisję podczas posiedzenia podkomisji PE ds. praw człowieka, które odbyło się w dniu 4 listopada 2008 r. i zbiegło się z 60. rocznicą przyjęcia Powszechnej deklaracji praw człowieka w dniu 10 grudnia 1948 r., a także jego prezentację podczas sesji plenarnej w tym samym dniu, w którym uhonorowano Hu Jia z Chin przyznawaną co roku Nagrodą im. Sacharowa na rzecz wolności myśli;

8. ponownie wzywa Radę i Komisję do wskazania krajów 'będących przedmiotem szczególnej troski', w których wspieranie praw człowieka nastęrcza szczególnych trudności, a także krajów, w których prawa człowieka są łamane, oraz wzywa Radę i Komisję do opracowania w tym celu kryteriów pozwalających zmierzyć wyniki poszczególnych krajów w zakresie przestrzegania praw człowieka, umożliwiając w ten sposób ustanowienie konkretnych priorytetów politycznych;

9. wzywa Radę i Komisję do zwiększenia wysiłków mających na celu sprawienie, aby roczne sprawozdanie na temat praw człowieka dotarło do jak największej liczby osób; jednocześnie wzywa do przeprowadzenia publicznych kampanii informacyjnych, dzięki którym stałyby się bardziej widoczna rola Unii Europejskiej w tej dziedzinie;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

10. wzywa Radę i Komisję do przeprowadzania okresowych badań w celu przeanalizowania wpływu działań Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka na społeczeństwo oraz wiedzy na ten temat tych działań, jaką ono posiada;

11. stwierdza, że w sprawozdaniu pokazano, że pomimo badań przeprowadzonych w różnych państwach członkowskich Unia Europejska nie dokonała oceny praktyk państw członkowskich w odniesieniu do polityki rządu Stanów Zjednoczonych za prezydentury George'a Busha dotyczącej walki z terroryzmem;

12. zgodnie z rezolucją przyjętą jednogłośnie przez peruwiański Kongres w kwietniu 2009 r. wzywa Radę, aby rozważyła wpisanie Movimiento Revolucionario Túpac Amaru (MRTA) na europejską listę organizacji terrorystycznych;

13. podkreśla, że, w ocenie wielu grup opiniotwórczych na świecie, realizacja polityki migracyjnej stanowi wyzwanie dla wiarygodności działań zewnętrznych Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka;

Działalność Rady i Komisji w dziedzinie praw człowieka na arenie międzynarodowej

14. jest zdania, że poprawa ilościowa i jakościowa pracy sekretariatu Rady ds. praw człowieka pozwoli Unii Europejskiej wyeksponować działalność na rzecz wspierania i egzekwowania praw człowieka w ramach polityki zewnętrznej; oczekuje, że powołanie w przyszłości wysokiego przedstawiciela do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, który będzie również pełnił funkcję wiceprzewodniczącego Komisji, znacznie zwiększy spójność i skuteczność działań UE, jeżeli traktat z Lizbony wejdzie w życie;

15. uważa za niezwykle istotne, aby z uwagi na znaczenie kwestii praw człowieka w sytuacjach konfliktu i po jego zakończeniu kompetencje wszystkich specjalnych przedstawicieli Unii Europejskiej obejmowały wyraźnie wspieranie i egzekwowanie praw człowieka;

16. powtarza apel do Komisji o zachęcanie państw członkowskich Unii Europejskiej i państw trzecich, z którymi trwają negocjacje dotyczące ewentualnego przystąpienia lub zacieśnienia stosunków, aby podpisały i ratyfikowały wszystkie kluczowe konwencje ONZ i Rady Europy dotyczące praw człowieka oraz protokoły fakultatywne do nich oraz aby podjęły współpracę w ramach międzynarodowych procedur i mechanizmów w dziedzinie praw człowieka; domaga się zwłaszcza zawarcia umowy ramowej między Unią Europejską i UNCHR w celu wspierania ratyfikacji i wdrożenia przez wszystkie państwa członkowskie konwencji ONZ;

17. wzywa Radę i Komisję do dalszych energicznych starań o powszechną ratyfikację statutu rzymskiego oraz o przyjęcie niezbędnych krajowych przepisów wykonawczych zgodnie ze wspólnym stanowiskiem Rady 2003/444/WPZiB z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego ⁽¹⁾ oraz zgodnie z nawiązującym do wspólnego stanowiska planem działań z 2004 r.; zwraca się o objęcie podobnymi staraniami ratyfikacji i wdrożenia umowy w sprawie przywilejów i immunitetów MTK, która jest ważnym narzędziem operacyjnym Trybunału; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że po ratyfikacji statutu rzymskiego przez Madagaskar, Wyspy Cooka i Surinam w 2008 r. liczba jego sygnatariuszy wzrosła w lipcu 2008 r. do 108; wzywa Republikę Czeską, jako jedyne państwo członkowskie UE, które nie ratyfikowało jeszcze statutu rzymskiego, aby uczyniła to bezzwłocznie ⁽²⁾; apeluje do Rumunii o uchylenie dwustronnego porozumienia ze Stanami Zjednoczonymi o niewydawaniu osób;

⁽¹⁾ Dz.U. L 150 z 18.6.2003, s. 67.

⁽²⁾ Do dnia 18 lipca 2008 r. statutu rzymskiego nie ratyfikowało jeszcze 85 państw: Algieria, Angola, Armenia, Azerbejdżan, Bahamy, Bahrajn, Bangladesz, Białoruś, Bhutan, Brunei, Kamerun, Republika Zielonego Przylądka, Chile, Chiny, Wybrzeże Kości Słoniowej, Kuba, Republika Czeska, Korea Północna, Egipt, Salwador, Gwinea Równikowa, Erytrea, Etiopia, Grenada, Gwatemala, Gwinea Bissau, Haiti, Indie, Indonezja, Iran, Irak, Izrael, Jamajka, Kazachstan, Kiribati, Kuwejt, Kirgistan, Laos, Liban, Libia, Malezja, Malediwy, Mauretania, Federacja Mikronezji, Mołdawia, Monako, Maroko, Mozambik, Związek Myanmar/Birma, Nepal, Nikaragua, Oman, Pakistan, Palau, Papua Nowa Gwinea, Filipiny, Katar, Rosja, Rwanda, Saint Lucia, Wyspy Świętego Tomasza i Książęca, Arabia Saudyjska, Seszele, Singapur, Wyspy Salomona, Somalia, Sri Lanka, Sudan, Suazi, Syria, Tajlandia, Togo, Tonga, Tunezja, Turcja, Turkmenistan, Tuvalu, Ukraina, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Stany Zjednoczone, Uzbekistan, Vanuatu, Wietnam, Jemen, Zimbabwe.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

18. zwraca się do wszystkich prezydencji UE, by poruszały kwestię znaczenia współpracy z MTK na wszystkich szczytach UE i we wszystkich dialogach UE z krajami trzecimi, w tym na szczycie UE-Rosja i w dialogu UE-Chiny, a także wzywa wszystkie państwa członkowskie UE do intensywniejszej współpracy z Trybunałem oraz do zawarcia umów dwustronnych dotyczących egzekwowania wyroków oraz ochrony świadków i ofiar; pozytywnie ocenia ponadto porozumienie o współpracy i pomocy między UE a MTK i na tej podstawie wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do udzielania Trybunałowi wszelkiej niezbędnej pomocy w prowadzonych przez niego sprawach, w tym wsparcia w terenie; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje pomoc Belgii i Portugalii w aresztowaniu i wydaniu MTK Jeana-Pierre'a Bemby w maju 2008 r.;

19. wzywa do bezzwłocznego ratyfikowania Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych przez Wspólnotę Europejską i jej państwa członkowskie; podkreśla, że protokół fakultatywny do konwencji powinien być postrzegany jako jej nieodłączna część oraz wzywa do równoczesnego przystąpienia do konwencji i protokołu ⁽¹⁾;

20. podkreśla konieczność zwiększenia aktywności Unii Europejskiej i jej państw członkowskich w zakresie praw człowieka i problemów demokracji w ramach ich udziału w różnego rodzaju forach międzynarodowych w 2009 r., w tym w pracach Rady Praw Człowieka ONZ, Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, Rady Ministerialnej Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) oraz Rady Europy;

21. z zadowoleniem przyjmuje finansowaną przez EIDHR konferencję obrońców praw człowieka, która odbyła się w Parlamencie Europejskim w Brukseli w dniach 7-8 października 2008 r., jako jedną z najważniejszych inicjatyw międzyinstytucjonalnych Parlamentu Europejskiego, Komisji Europejskiej i Organizacji Narodów Zjednoczonych, uświetniającą 60. rocznicę uchwalenia Powszechnej deklaracji praw człowieka;

22. z zadowoleniem przyjmuje współpracę Unii Europejskiej i Rady Europy, która odbywa się na mocy Protokołu ustaleń podpisanego w maju 2007 r.; z zadowoleniem przyjmuje zorganizowanie posiedzeń czterostronnych w dniach 23 października 2007 r. i 10 marca 2008 r. z udziałem prezydencji UE, Komisji, Sekretarza Generalnego Rady Europy oraz przewodniczącego Komitetu Ministerialnego Rady Europy; potwierdza znaczenie dalszego wspierania współpracy w dziedzinie praw człowieka, praworządności oraz demokracji pluralistycznej, które są wspólnymi wartościami obu wspomnianych organizacji i wszystkich państw członkowskich UE;

23. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie podpisane w dniu 18 czerwca 2008 r. między Komisją a Radą Europy dotyczące współpracy w ramach Agencji Praw Podstawowych UE; podkreśla, że porozumienie zawiera postanowienia dotyczące organizowania regularnych posiedzeń, wymiany informacji oraz koordynacji działalności;

24. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie Konwencji o broni kasetowej podczas konferencji dyplomatycznej, która odbyła się w Dublinie w dniach 19–30 maja 2008 r.; wyraża zaniepokojenie faktem, że nie wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej podpisały traktat podczas zwołanej w tym celu konferencji w Oslo w dniu 3 grudnia 2008 r., oraz zwraca się do nich o jej bezzwłoczne podpisanie ⁽²⁾; zwraca uwagę, że konwencja wprowadza natychmiastowy i bezwarunkowy zakaz stosowania wszelkiego rodzaju broni kasetowej, gdyż powoduje ona niedopuszczalne szkody wśród ludności cywilnej;

25. z zadowoleniem przyjmuje współpracę Serbii w aresztowaniu Radovana Karadžicia i jego przekazaniu Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu ds. Byłej Jugosławii (MTKB); z zaniepokojeniem odnotowuje, że Ratko Mladić i Goran Hadžić w dalszym ciągu przebywają na wolności i nie zostali jeszcze postawieni przed MTKBJ; w tej kwestii wzywa władze serbskie do pełnej współpracy z Trybunałem, która powinna doprowadzić do aresztowania i przekazania wszystkich pozostałych oskarżonych, a tym samym otworzyć drogę do ratyfikacji umowy o stabilizacji i stowarzyszeniu;

⁽¹⁾ Stan na listopad 2008 r.: Austria, Węgry, Słowenia i Hiszpania ratyfikowały zarówno konwencję, jak i protokół fakultatywny.

⁽²⁾ Spośród państw członkowskich UE do tej pory konwencji nie podpisały: Cypr, Estonia, Finlandia, Grecja, Łotwa, Litwa, Polska, Rumunia i Słowacja.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

26. apeluje do wszystkich państw członkowskich o pełną współpracę w ramach mechanizmów międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości, szczególnie w doprowadzaniu przed sąd uciekinierów; z głębokim zaniepokojeniem zauważa, że Sudan nadal nie doprowadził do aresztowania Ahmada Muhammada Haruna ('Ahmada Haruna') i Alego Muhammada Ali Abd-Al-Rahmana ('Alego Kushayba') i przekazania ich MTK, co stanowi lekceważenie zobowiązań wynikających z rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1593 (2005); zdecydowanie potępia odwet ze strony Sudanu po wydaniu przez MTK nakazu aresztowania prezydenta al-Bashira i wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu niedawnej fali represji wobec obrońców praw człowieka, która doprowadziła w czerwcu 2008 r. do aresztowania Mohammeda el-Sari, którego skazano na 17 lat więzienia za współpracę z MTK; wyraża zadowolenie w związku z niedawnym zwolnieniem Hassana al-Turabiego, przywódcy głównego ugrupowania opozycyjnego, Ludowej Partii Kongresowej, po dwóch miesiącach aresztu za oświadczenie nawołujące prezydenta al-Bashira do poniesienia odpowiedzialności politycznej za zbrodnie popełnione w Darfurze; przypomina ponadto swoją rezolucję z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie Sudanu i Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) ⁽¹⁾ i raz jeszcze wzywa prezydencje UE i państwa członkowskie do dotrzymania i realizacji ich własnych słów zawartych w oświadczeniu UE z marca 2008 r. i w konkluzjach Rady w sprawie Sudanu z czerwca 2008 r., gdzie stwierdzono, że UE 'jest gotowa rozważyć wprowadzenie środków skierowanych przeciwko osobom odpowiedzialnym za brak współpracy z MTK, jeżeli nadal nie będzie spełniony obowiązek wynikający z rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1593 w sprawie współpracy z MTK';

27. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie dnia 26 stycznia 2009 r. pierwszego w historii procesu przed MTK, przeciwko Thomasowi Lubandze z Demokratycznej Republiki Konga (DRK) i zauważa, że jest to pierwszy proces w historii międzynarodowego prawa karnego, w którym ofiary aktywnie uczestniczą w postępowaniu; w tym kontekście apeluje do MTK o zintensyfikowanie wysiłków, by zaangażować w proces konstruktywną interakcję z MTK społeczności w krajach znajdujących się w sytuacjach kryzysowych, co pozwoli promować zrozumienie i poparcie dla jego mandatu i sprostać oczekiwaniom, a także umożliwi tym społecznościom śledzenie i zrozumienie procesu międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych; z zadowoleniem przyjmuje współpracę DRK w przekazaniu MTK Thomasa Lubangi, Germaina Katangi i Mathieu Ngudjolo; ubolewa jednak, że wydany przez MTK nakaz aresztowania Bosco Ntagandy nie został jeszcze wykonany, i wzywa uczestników zbliżających się posiedzeń Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych, by zażądali niezwłocznego aresztowania i wydania MTK Bosco Ntagandy; zauważa z niepokojem, że i tak już niestabilna sytuacja w DRK ostatnio jeszcze się pogorszyła w wyniku kolejnych ataków Bożej Armii Oporu, która w okresie od 24 grudnia 2008 r. do 13 stycznia 2009 r. dokonała na północy DRK brutalnej masakry co najmniej 620 cywilów i porwała ponad 160 dzieci; dlatego też podkreśla pilną potrzebę aresztowania dowódców Bożej Armii Oporu, czego żądał Parlament w rezolucji z dnia 21 października 2008 r. w sprawie oskarżenia i osądzenia Josepha Kony'ego przed Międzynarodowym Trybunałem Karnym ⁽²⁾; z zaniepokojeniem odnotowuje, że wystawione przez MTK nakazy aresztowania czterech członków Bożej Armii Oporu w Ugandzie nadal nie zostały wykonane;

28. z zadowoleniem odnotowuje pierwsze obiecujące oświadczenia nowej administracji USA w sprawie MTK, uznające, że MTK 'prawdopodobnie stanie się ważnym i wiarygodnym narzędziem pozwalającym stawiać przed wymiarem sprawiedliwości wysokich rangą przywódców odpowiedzialnych za potworności popełnione w Kongu, Ugandzie i Darfurze' ⁽³⁾, a także wzywa USA do ponownego złożenia podpisu i do większego zaangażowania się w prace MTK, zwłaszcza poprzez współpracę w sytuacjach podlegających dochodzeniu lub wstępnej analizie MTK;

29. z równym zadowoleniem odnotowuje przyjęcie przez Zgromadzenie Ogólne ONZ Deklaracji praw ludów tubylczych, stanowiącej ramy, na podstawie których państwa mogą chronić i wspierać prawa ludności tubylczej bez wykluczenia czy dyskryminacji; apeluje zatem do Komisji o kontrolę nad wykonaniem deklaracji, szczególnie poprzez EIDHR, a także o nakłonienie wszystkich państw członkowskich do pilnego ratyfikowania Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) nr 169 dotyczącej ludności tubylczej i plemiennej, która potwierdza – jako akt prawnie wiążący – zasady ustanowione w przedmiotowej deklaracji; z zadowoleniem przyjmuje jednak działalność Komisji skierowaną do ludności tubylczej, a także projekt zatytułowany 'Propagowanie praw ludności tubylczej i plemiennej poprzez porady prawne, budowanie zdolności i dialog' zainicjowany przez Komisję Europejską i MOP jako projekt wspólnego zarządzania; zauważa, że prawie 20 lat po wejściu w życie konwencji MOP ratyfikowały ją jedynie trzy

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0238.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0496.

⁽³⁾ Oświadczenie ambasador Susan E. Rice, stałej przedstawiciel USA, w sprawie poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego, złożone na posiedzeniu Rady Bezpieczeństwa w dniu 29 stycznia 2009 r.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

państwa członkowskie, a mianowicie Dania, Holandia i Hiszpania; zachęca zatem do podejmowania inicjatyw szerzących wiedzę na temat tego ważnego aktu prawnego oraz podnoszących jego skuteczność na całym świecie poprzez zapewnienie jego ratyfikacji przez wszystkie państwa członkowskie;

30. powtarza apel o opracowanie europejskiej strategii ramowej w sprawie Romów ze względu na szczególną sytuację socjalną społeczności romskich w Unii Europejskiej, w krajach kandydujących oraz w krajach uczestniczących w procesie stabilizacji i stowarzyszenia; z zadowoleniem odnotowuje zorganizowany przez Komisję pierwszy szczyt unijno-romski, który odbył się we wrześniu 2008 r. pod wspólnym patronatem przewodniczącego Komisji oraz prezydencji francuskiej, a którego celem było wsparcie zdecydowanych starań o rozwiązanie konkretnych problemów oraz o zapewnienie mechanizmów pozwalających na lepsze zrozumienie sytuacji Romów w całej Europie;

31. z zadowoleniem przyjmuje konsensus osiągnięty na konferencji przeglądowej procesu durbańskiego w sprawie dokumentu dotyczącego jej wyników w dniu 21 kwietnia 2009 r., jako kontynuacji Światowej Konferencji przeciwko Rasizmowi, który między innymi przewiduje pełną ochronę wolności wypowiedzi określonej w prawie międzynarodowym, ponownie i z większą mocą apeluje o ochronę praw imigrantów oraz uznaje występowanie licznych i coraz poważniejszych form dyskryminacji; potępia przemówienie prezydenta Mahmouda Ahmadinejada sprzeczne z duchem i celem konferencji, a mianowicie ze zwalczaniem plagi rasizmu; z zadowoleniem przyjmuje sesje merytoryczne Rady Praw Człowieka ONZ – odgrywającej rolę komitetu przygotowawczego konferencji przeglądowej – które odbyły się w dniach 21 kwietnia – 21 kwietnia – 2 maja 2008 r. oraz 6–17 października 2008 r.;

32. wyraża rozczarowanie z powodu braku wiodącej roli Rady i niezdolności państw członkowskich do uzgodnienia wspólnej strategii podczas przeglądowej konferencji zobowiązań powziętych w Durbanie w dziedzinie walki przeciwko rasizmowi, dyskryminacji rasowej, ksenofobii i pochodnym formom nietolerancji, która to konferencja odbyła się w Genewie w dniach 20-24 kwietnia 2009 r. (Durban II); wyraża głębokie ubolewanie z powodu braku jedności i współpracy, szczególnie w obliczu spodziewanego rozszerzenia zakresu polityki zagranicznej UE na mocy nowego traktatu UE; wzywa Komisję i szczególnie Radę do wyjaśnienia Parlamentowi, czy planowana była strategia UE i jakie działania podjęto w celu uzgodnienia wspólnego stanowiska, oraz do przedłożenia sprawozdania w sprawie rozwoju wydarzeń i konsekwencji rezultatów konferencji Durban II;

33. z zadowoleniem przyjmuje zorganizowane przez Komisję w marcu 2008 r. drugie Europejskie forum na temat praw dziecka, podczas którego skoncentrowano się na mechanizmach ostrzegawczych dotyczących zaginionych dzieci, a także na kwestiach ubóstwa i wykluczenia społecznego dzieci, ze szczególnym uwzględnieniem dzieci romskich;

34. z zadowoleniem przyjmuje ogłoszenie roku 2008 Europejskim Rokiem Dialogu Międzykulturowego, który został zaproponowany przez Komisję, a ustanowiony decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady; przypomina, że dialog międzykulturowy ma do odegrania coraz większą rolę w rozwijaniu europejskiej tożsamości i obywatelstwa; apeluje do państw członkowskich i Komisji, aby przedstawiły strategię propagowania dialogu międzykulturowego, wspierały w ramach swoich kompetencji cele Sojuszu Cywilizacji oraz utrzymywały wsparcie polityczne dla tego Sojuszu;

Rada Praw Człowieka ONZ

35. z zadowoleniem przyjmuje prace Rady i podkreśla jej kluczową rolę w całej konstrukcji ONZ, a także jej możliwości w zakresie tworzenia cennych podstaw dla wielostronnej aktywności Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka; zwraca uwagę, że ten nowy organ powinien kontynuować działalność, aby zdobyć większą wiarygodność;

36. podkreśla nieodzowną rolę organizacji społeczeństwa obywatelskiego dla skuteczności działań Rady Praw Człowieka ONZ;

37. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie powszechnego przeglądu okresowego oraz pierwszą turę tego przeglądu, która miała miejsce w kwietniu i maju 2008 r. i zakończyła się przyjęciem sprawozdań z wyników podczas sesji plenarnej Rady Praw Człowieka ONZ w czerwcu 2008 r.; zwraca uwagę, że wdrożenie pierwszych dwóch cykli nowego mechanizmu potwierdziło możliwości powszechnego przeglądu okresowego, oraz ma nadzieję, że wdrożenie mechanizmu powszechnego przeglądu okresowego pozwoli osiągnąć konkretne rezultaty i ulepszenia; wzywa Radę i Komisję do uważnego obserwowania i monitorowania postępów przeglądu oraz wzywa Radę do zasięgnięcia opinii Parlamentu w tej sprawie;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

38. zauważa, że – jak podkreślono w sprawozdaniu rocznym – państwa członkowskie UE są w Radzie Praw Człowieka ONZ mniejszością; apeluje do instytucji UE i do jej państw członkowskich o podjęcie wspólnych wysiłków celem zaradzenia tej sytuacji dzięki tworzeniu korzystnych sojuszy z państwami i podmiotami pozapaństwowymi prowadzącymi walkę o powszechność i niepodzielność praw człowieka;

39. w tym kontekście wzywa Radę i Komisję do wzmocnienia kontaktów z demokratycznymi rządami z innych grup regionalnych należących do Rady w celu zwiększenia szans na powodzenie inicjatyw służących zapewnieniu przestrzegania zasad zapisanych w Powszechnej deklaracji praw człowieka; zwraca się do Komisji o przedstawienie rocznego sprawozdania opisującego wzory zachowań podczas głosowania w ONZ w sprawach dotyczących praw człowieka oraz analizującego, w jaki sposób wpływa na nie polityka UE i jej państw członkowskich oraz polityka innych bloków;

40. wzywa do wzmocnionej współpracy między Radą Europy i Unią Europejską w dziedzinie wspierania praw mniejszości i ochrony języków regionalnych i mniejszościowych, przy wykorzystaniu narzędzi prawnych dotyczących niedyskryminacji do propagowania różnorodności i tolerancji;

41. potwierdza ogromne znaczenie specjalnych procedur i mandatów krajowych w ramach Rady Praw Człowieka ONZ; jest zdania, że należy zapewnić przejrzystość procesu przedłużenia mandatów; z zadowoleniem przyjmuje nowy informator na temat specjalnych procedur ONZ oraz nalega na kontynuowanie starań na rzecz powołania niezależnych, doświadczonych kandydatów w sposób reprezentatywny, według kryterium geograficznego, jak i pod względem płci; zwraca uwagę na niedawne zmiany w mandatach tematycznych i krajowych; z zadowoleniem przyjmuje nowo ustanowione mandaty tematyczne dotyczące współczesnych form niewolnictwa oraz dostępu do wody pitnej i urządzeń sanitarnych; z zadowoleniem przyjmuje przedłużenie mandatu specjalnego sprawozdawcy ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Sudanie do czerwca 2009 r.;

42. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że UE zaproponowała zorganizowanie w październiku 2007 r. specjalnej sesji Rady Praw Człowieka ONZ na temat Birmy, która doprowadziła do uchwalenia w czerwcu 2008 r. rezolucji potępiającej systematyczne naruszanie praw człowieka oraz rekrutację dzieci-żołnierzy w Birmy, a także wzywającej władze tego kraju do bezwarunkowego i natychmiastowego uwolnienia wszystkich więźniów politycznych;

Wyniki w zakresie wytycznych Unii Europejskiej dotyczących praw człowieka

43. jest zdania, że pomimo opóźnienia w ostatecznej ratyfikacji traktatu z Lizbony przygotowania do utworzenia Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych powinny zostać aktywnie wykorzystane w celu zharmonizowania podejścia w ramach zagranicznych misji państw członkowskich i Komisji w dziedzinie praw człowieka poprzez połączenie struktur i personelu w celu stworzenia prawdziwych ambasad Unii Europejskiej;

44. dostrzega dążenie prezydencji słoweńskiej i francuskiej do sfinalizowania wytycznych Unii Europejskiej dotyczących praw dziecka; z niecierpliwością czeka na spodziewane w przyszłym roku projekty konkretnych środków wykonawczych skoncentrowanych na wdrażaniu całościowego, kompleksowego podejścia wyrażonego w najważniejszych wytycznych;

45. uważa, że należy przyjąć środki niezbędne do zapewnienia bardziej systematycznego monitorowania kwestii dotyczących praw człowieka przez misje UE, np. poprzez wyznaczenie punktów ogniskowych dotyczących praw człowieka oraz włączenie do programów szkolenia personelu misji UE wytycznych nt. praw człowieka i ich wdrażania;

Sytuacja kobiet, przemoc wobec kobiet, morderstwa kobiet

46. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że prezydencja francuska w drugiej połowie 2008 roku uznała problematykę sytuacji kobiet za nowy priorytet działań Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka; podkreśla zwłaszcza potrzebę stawienia czoła takim tragicznym zjawiskom, jak przemoc wobec kobiet (w tym okaleczanie kobiecych narządów płciowych) i morderstwa kobiet (w tym aborcja selektywna ze względu na płeć płodu);

Czwartek, 7 maja 2009 r.

47. zważywszy fakt, że społeczność międzynarodowa nie doprowadziła do poprawy sytuacji w Zimbabwie, która stanowi klęskę w dziedzinie praw człowieka, wzywa Radę i państwa członkowskie do zbadania przyczyn tego stanu rzeczy, opracowania skuteczniejszej polityki i poinformowania Parlamentu, jakie działania zamierzają podjąć, z uwzględnieniem zakresu stosunków między UE i jej państwami członkowskimi a licznymi krajami afrykańskimi, zwłaszcza w Afryce południowej;

48. z zadowoleniem przyjmuje fakt przyjęcia nowych wytycznych z dnia 8 grudnia 2008 r., ustanawiających kompleksową strategię mającą na celu intensyfikację działań UE na rzecz zwiększenia bezpieczeństwa kobiet, szczególnie w krajach dotkniętych konfliktem, a także w innych krajach; ubolewa jednak na faktem, że Parlament nie był bardziej zaangażowany w opracowanie tych nowych wytycznych, i nawołuje w tym kontekście do ustanowienia w przyszłości mechanizmu konsultacji z Parlamentem zarówno w fazie opracowywania, jak i oceny i przeglądu tych nowych wytycznych;

49. niemniej jednak podkreśla braki w opracowywaniu polityki Unii Europejskiej w zakresie ochrony praw człowieka w przypadku kobiet; braki te zostały odzwierciedlone w sprawozdaniu Rady, która, dokonując oceny różnych kwestii związanych z tym tematem, jest w stanie podać niewiele wiążących się z nim elementów;

Kara śmierci

50. przypomina rezolucję w sprawie moratorium na wykonywanie kary śmierci (rezolucję nr 62/149), przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych w dniu 18 grudnia 2007 r., w której wezwano do ogłoszenia powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci; podkreśla, że rezolucja kończy się wezwaniem państw członkowskich ONZ do ogłoszenia moratorium na egzekucje w celu zniesienia kary śmierci;

51. z zadowoleniem przyjmuje Wspólną deklarację przeciwko karze śmierci podpisaną w dniu 10 października 2008 r. przez przewodniczących Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w imieniu UE oraz przez przewodniczącego Zgromadzenia Parlamentarnego, przewodniczącego Komitetu Ministrów oraz Sekretarza Generalnego Rady Europy, w dniu, w którym co roku obchodzony jest Europejski Dzień przeciwko Karze Śmierci; przypomina, że wprowadzenie zakazu kary śmierci jest jednym z kluczowych postanowień Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, której art. 2 wyraźnie stanowi: 'Nikt nie może być skazany na karę śmierci ani poddany jej wykonaniu';

52. z zadowoleniem przyjmuje zmienioną i zaktualizowaną wersję wytycznych UE w sprawie kary śmierci; przypomina, że UE sprzeciwia się karze śmierci w każdych okolicznościach, i ponownie podkreśla, że zniesienie kary śmierci przyczynia się do umocnienia godności ludzkiej oraz dalszego rozwoju praw człowieka;

53. wzywa prezydencję, aby zachęciła Włochy, Litwę, Polskę i Hiszpanię, które podpisały Protokół nr 13 do europejskiej konwencji praw człowieka, dotyczący zniesienia kary śmierci w każdych okolicznościach, lecz nadal go nie ratyfikowały, aby to uczyniły; przyznaje przy tym, że wytyczne dotyczące kary śmierci mogłyby być stosowane z większą spójnością, gdyby państwa członkowskie podpisywały i ratyfikowały tego rodzaju protokoły i konwencje;

54. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że kara śmierci jest coraz rzadziej stosowana, i że została zniesiona w 2008 r. w przypadku wszystkich przestępstw w Rwandzie i Uzbekistanie; z zadowoleniem przyjmuje projekt irańskiego kodeksu karnego, w którym zakazano skazywania na śmierć przez ukamienowanie, oraz apeluje do parlamentu irańskiego o uchwalenie kodeksu karnego wprowadzającego całkowity zakaz kamienowania; potępia fakt, że w irańskim reżimie wciąż wydawane są i wykonywane wyroki śmierci wobec oskarżonych poniżej 18. roku życia (zwłaszcza tych, których jedyną 'zbrodnią' jest według prawa szariatatu odbycie stosunków homoseksualnych); podkreśla, że Iran to jedyny kraj, w którym w 2008 r. dokonano egzekucji nieletnich przestępców; jest głęboko zaniepokojony faktem, że co najmniej 130 dalszych nieletnich przestępców oczekuje w Iranie na wykonanie kary śmierci; ponownie potępia coraz częstsze stosowanie kary śmierci przez władze irańskie, co plasuje je na drugim miejscu po Chinach w czołówce krajów, w których odnotowywana jest największa liczba egzekucji; odnotowuje, że nie wydano ani jednego wyroku śmierci w Gwatemali; wyraża jednak zaniepokojenie możliwością ponownego egzekwowania kary śmierci; apeluje zatem do rządu gwatemalskiego o rzetelne zobowiązanie się do ogłoszenia całkowitego moratorium

Czwartek, 7 maja 2009 r.

na wykonywanie kary śmierci; z zadowoleniem przyjmuje jednak decyzje podjęte przez prezydenta Alvara Coloma w marcu 2008 r., które mogą doprowadzić do zniesienia kary śmierci w Gwatemali; wyraża zaniepokojenie utrzymaniem kary śmierci w ustawodawstwie krajowym w Peru; zwraca uwagę, że od 2007 r. wszystkie wyroki kary śmierci w Chinach są ponownie rozpatrywane przez Sąd Najwyższy; w dalszym ciągu wyraża jednak zaniepokojenie z powodu wykonywania przez Chiny największej liczby egzekucji na świecie; potępia stosowanie kary śmierci na Białorusi, która jako jedyny kraj w Europie nadal stosuje tę karę, a tym samym działa sprzecznie z europejskimi wartościami;

Tortury i inne formy okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania

55. apeluje do wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej, które jak dotąd nie podpisały lub nie ratyfikowały protokołu dodatkowego do Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur, aby uczyniły to jak najszybciej;

56. w dalszym ciągu wyraża zaniepokojenie szczerością zaangażowania w przestrzeganie praw człowieka państw członkowskich Unii Europejskiej, które odmawiają podpisania wyżej wymienionej Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonymi zniknięciami; z zadowoleniem przyjmuje ratyfikację tej konwencji przez Argentynę w maju 2008 r. i zwraca się do wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej, które jeszcze tego nie uczyniły, aby jak najszybciej podpisały i ratyfikowały konwencję⁽¹⁾;

57. z zadowoleniem przyjmuje zmienioną wersję wytycznych UE dotyczących tortur, przyjętych przez Radę w kwietniu 2001 r. i zaktualizowanych w 2008 r., które służą jako narzędzie działań UE stosowane w kontaktach z państwami trzecimi na wszystkich szczeblach, a także na wielostronnych forach dotyczących praw człowieka w celu wsparcia i wzmocnienia prowadzonych starań, aby zapobiec stosowaniu tortur i znęcania się oraz je wyeliminować we wszystkich rejonach świata; przypomina, że UE jest zdecydowana utrzymać całkowity zakaz stosowania tortur oraz innych form okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania;

58. oczekuje, że Rada i Komisja zacieśnią współpracę z Radą Europy w celu stworzenia ogólnoeuropejskiej strefy wolnej od tortur i innych form znęcania się, aby dać wyraźny sygnał, że kraje europejskie są zdecydowane eliminować tego rodzaju praktyki w pierwszej kolejności wewnątrz własnych granic, by w ten sposób dać przykład innym krajom świata, w których podobne praktyki niestety wciąż występują;

59. z zadowoleniem przyjmuje ocenę wytycznych UE dotyczących tortur i innych form okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania lub karania, zawierającą zalecenia oraz środki wykonawcze służące wzmocnieniu działań w tej dziedzinie; z zadowoleniem odnotowuje włączenie zaleceń zawartych w opracowaniu zatytułowanym 'Stosowanie wytycznych Unii Europejskiej dotyczących tortur i innych form okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania lub karania', przedstawionym podkomisji ds. praw człowieka Parlamentu w dniu 28 czerwca 2007 r. oraz Grupie Roboczej ds. Praw Człowieka (COHOM) w grudniu 2007 r.; z zadowoleniem odnotowuje wnioski sformułowane na podstawie analizy wykonania wytycznych; z zadowoleniem przyjmuje środki wykonawcze, które mają pod tym względem służyć jako wzór dla misji UE i delegacji Komisji; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje określone kryteria działania w poszczególnych przypadkach oraz wyraża ubolewanie z powodu braku środków przeciwdziałających wydawaniu osób do kraju, gdzie narażone są na ryzyko poddania torturom lub innym formom nieludzkiego i poniżającego karania; w związku z tym ponownie apeluje do UE o przestrzeganie norm i standardów ustanowionych międzynarodowymi i regionalnymi aktami prawnymi dotyczącymi tortur i znęcania się;

60. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję nr 62/148 w sprawie tortur i innych form okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania lub karania, popieraną przez UE, a uchwaloną przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych w dniu 4 marca 2008 r., przypominając, że wolność od tortur i innych form okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania lub karania jest prawem podstawowym, które należy chronić w każdych okolicznościach; zwraca uwagę, że sieć komisji parlamentarnych Unii Europejskiej ds. praw człowieka odbyła drugie posiedzenie w siedzibie Parlamentu Europejskiego w dniu 25 czerwca 2008 r., kładąc szczególny nacisk na zwalczanie tortur, przy udziale specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. tortur Manfreda Nowaka;

⁽¹⁾ Sygnatariusze (stan na listopad 2008 r.): Austria, Belgia, Cypr, Dania, Finlandia, Francja, Niemcy, Grecja, Irlandia, Włochy, Litwa, Luksemburg, Malta, Holandia, Portugalia, Słowacja, Słowenia, Hiszpania, Szwecja (jedynie pięć krajów – Albania, Argentyna, Francja, Honduras i Meksyk – ratyfikowało konwencję, która do wejścia w życie wymaga ratyfikacji przez 20 krajów).

Czwartek, 7 maja 2009 r.

61. apeluje do Rady i do Komisji o kontynuowanie zabiegów dyplomatycznych w odniesieniu do wszystkich międzynarodowych partnerów Unii Europejskiej w zakresie ratyfikacji i wykonania międzynarodowych konwencji o zakazie stosowania tortur i innych form znęcania się, a także zapewniania pomocy w rehabilitacji ofiar tortur; wzywa Radę i Komisję, aby uznały zwalczanie tortur i innych form znęcania się za absolutny priorytet polityki UE w dziedzinie praw człowieka, w szczególności poprzez wzmocnienie wykonania wytycznych Unii Europejskiej oraz wszystkich pozostałych instrumentów UE, w tym EIDHR, oraz poprzez dopilnowanie, by państwa członkowskie unikały przyjmowania zapewnień dyplomatycznych od państw trzecich, w których istnieje realne ryzyko poddawania osób torturom lub innym formom znęcania się;

62. zwraca uwagę na znaczenie rozporządzenia Rady (WE) nr 1236/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania⁽¹⁾, które weszło w życie w dniu 30 lipca 2006 r. i zgodnie z którym zakazuje się wywozu i przywozu towarów, które nie mają żadnego innego praktycznego zastosowania niż wykonywanie kary śmierci lub torturowanie i inne okrutne, niehumanitarne lub poniżające traktowanie albo karanie; apeluje do Rady i do Komisji o dokonanie oceny stosowania powyższego rozporządzenia przez państwa członkowskie oraz o zbadanie możliwości rozszerzenia jego zakresu;

63. ubolewa, że w DRK jest 1 350 000 wysiedleńców, z czego 850 000 w Kiwu Północnym; po raz kolejny podkreśla potrzebę pilnych działań w formie kompleksowego dochodzenia mającego na celu postawienie przed wymiarem sprawiedliwości sprawców odpowiedzialnych za zabicie około 150 osób w listopadzie 2008 r. w Kiwandży, dokonane przez bojowników Narodowego Kongresu Obrony Ludu i ugrupowania Mai Mai; wzywa rządy DRK i Rwandy, by zobowiązały się do udzielenia misji ONZ w DRK (MONUC) pełnego wsparcia w wypełnieniu jej mandatu pokojowego w tym regionie oraz by dążyły do ochrony cywilów w regionie przed przemocą i potwornościami, jakie miały tam miejsce do tej pory; zwraca się ponadto do Rady i Komisji o wsparcie dochodzenia w sprawie poważnych przypadków łamania międzynarodowego prawa humanitarnego, do których dochodzi tam co dnia, a które obejmują gwałty, egzekucje pozasądowe i torturowanie, a także przypomina o konieczności wdrożenia zdecydowanej strategii UE, która pomoże zmienić sytuację w regionie;

64. w dalszym ciągu jest głęboko zaniepokojony katastrofalnym kryzysem humanitarnym w Zimbabwie, epidemią cholery oraz dalszym powstrzymywaniem się reżimu Mugabego od podjęcia skutecznych działań w celu zaradzenia kryzysowi; ponownie wzywa Radę i Komisję do kategorycznego potępienia działań prowadzonych przez reżim Mugabego oraz do potwierdzenia swojego zaangażowania na rzecz ludności Zimbabwe w formie długoterminowego programu pomocy humanitarnej; ponownie potępia przypadki zastraszania i przetrzymywania przez reżim Mugabego obrońców praw człowieka oraz przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego, jak Jestiny Mukoko, oraz wzywa do postawienia przed wymiarem sprawiedliwości osób, które dopuściły się tych aktów;

Prawa dzieci

65. ponownie podkreśla konieczność stosowania unijnych wytycznych dotyczących udziału dzieci w konfliktach zbrojnych; apeluje do wszystkich państw o przyjęcie zobowiązań paryskich z 2007 r. dotyczących ochrony dzieci przed bezprawnym rekrutowaniem lub wykorzystywaniem przez siły lub oddziały zbrojne;

66. z zadowoleniem przyjmuje zaktualizowaną wersję wytycznych, przyjętą w dniu 16 czerwca 2008 r., a także fakt, że UE poleciła swym ambasadorom opracować w odniesieniu do 13 krajów priorytetowych indywidualne strategie dotyczące wprowadzenia, określonych w wytycznych, sześciu nowych problemów tematycznych: rekrutacji, zabijania i okaleczania, ataków na szkoły i szpitale, blokowania pomocy humanitarnej, przemocy na tle seksualnym i płciowym oraz naruszeń prawa i nadużyć;

⁽¹⁾ Dz.U. L 200 z 30.7.2005, s. 1.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

67. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie w czerwcu 2008 r. konkluzji Rady Europejskiej dotyczących praw dziecka, szczególnie dzieci dotkniętych konfliktem zbrojnym; zwraca uwagę, że Rada wezwała Komisję i państwa członkowskie do dalszego zapewniania spójności, komplementarności i koordynacji polityki i programów w dziedzinie praw człowieka, bezpieczeństwa i rozwoju w celu skutecznego, trwałego i kompleksowego wyeliminowania krótko-, średnio- i długofalowych skutków konfliktu zbrojnego dla dzieci;

68. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie przez UE w czerwcu 2008 r. zmienionej listy kontrolnej, która służy włączeniu ochrony dzieci dotkniętych konfliktem zbrojnym do europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony; zwraca uwagę, że zawiera ona pewne merytoryczne usprawnienia, zwłaszcza w zakresie opracowania definicji ochrony dzieci, specjalnego szkolenia dotyczącego dzieci w konfliktach zbrojnych; monitorowania i raportowania, wyeksponowania działań i szerzenia wiedzy, możliwości skorzystania z pomocy określonych specjalistów w terenie, a także rozszerzenia komunikacji eksperckiej między pracownikami misji/operacji a Brukselą;

69. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy prezydencji dotyczące dzieci dotkniętych konfliktami zbrojnymi; zwraca uwagę na konferencję pod tytułem 'Zwiększenie wpływu w terenie – współpraca organizacji pozarządowych i UE w obszarze tematycznym dzieci dotkniętych konfliktami zbrojnymi', zorganizowaną przez prezydencję słoweńską w kwietniu 2008 r.;

70. zwraca uwagę na rezolucję w sprawie dzieci w konfliktach zbrojnych, przyjętą w dniu 22 lutego 2008 r. przez Zgromadzenie Ogólne ONZ, a także sprawozdanie specjalnego przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ; zdecydowanie potępia rekrutowanie i wykorzystywanie dzieci w konfliktach zbrojnych w Czadzie i Iraku;

71. z zadowoleniem przyjmuje roczne sprawozdanie oraz wnioski grupy roboczej Rady Bezpieczeństwa ONZ ds. dzieci w konfliktach zbrojnych; zdecydowanie potępia przypadki poważnego naruszenia praw dzieci oraz nieustannego wykorzystywania dzieci w konfliktach zbrojnych w Sri Lance, Birmie, Somalii, Kongu, Burundi i na Filipinach;

72. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że 16 państw członkowskich UE ⁽¹⁾ podpisało Deklarację genewską w sprawie przemocy zbrojnej i rozwoju, dzięki czemu liczba sygnatariuszy osiągnęła 97; apeluje do pozostałych 11 państw członkowskich UE o jak najszybsze podpisanie deklaracji genewskiej;

73. wzywa państwa członkowskie, które tego nie uczyniły, aby bezzwłocznie podpisały i ratyfikowały protokoły fakultatywne do Konwencji o prawach dziecka ⁽²⁾;

74. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w 2008 r. w ramach programu tematycznego pod hasłem 'Inwestowanie w ludzi' Komisja wezwała organizacje pozarządowe do składania propozycji projektów na rzecz dzieci dotkniętych konfliktem zbrojnym oraz handlem dziećmi; wzywa Komisję, aby nadal poświęcała szczególnie dużo uwagi sytuacji dzieci dotkniętych konfliktem zbrojnym;

Obrońcy praw człowieka

75. z zadowoleniem przyjmuje konferencję obrońców praw człowieka zorganizowaną w dniach 7-8 października 2008 r.; przypomina o zaangażowaniu UE w zapewnianie lepszej ochrony obrońców praw człowieka w ich walce o realizację wizji zawartej w Powszechnej deklaracji praw człowieka;

⁽¹⁾ Austria, Bułgaria, Finlandia, Francja, Niemcy, Grecja, Węgry, Irlandia, Włochy, Holandia, Portugalia, Rumunia, Słowenia, Hiszpania, Szwecja i Wielka Brytania.

⁽²⁾ Protokół fakultatywny do Konwencji o prawach dziecka w sprawie handlu dziećmi, dziecięcej prostytucji i dziecięcej pornografii (stan na listopad 2008 r.): nieratyfikowany przez Republikę Czeską, Finlandię, Niemcy, Węgry, Irlandię, Luksemburg, Maltę i Wielką Brytanię. Protokół fakultatywny do Konwencji o prawach dziecka w sprawie angażowania dzieci w konflikty zbrojne (stan na listopad 2008 r.): nieratyfikowany przez Estonię, Węgry i Holandię.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

76. zwraca uwagę na fakt, że miliony dzieci na świecie są wykorzystywane i wyzyskiwane seksualnie; zwraca się do Rady, Komisji i państw członkowskich o uczynienie wszystkiego, co w ich mocy, w celu zapobiegania wykorzystywaniu i wyzyskowi seksualnemu dzieci i zwalczania tego zjawiska, a także w celu ochrony praw dzieci będących ofiarami takiego wykorzystywania i wyzysku oraz wspierania krajowej i międzynarodowej współpracy w walce z wykorzystywaniem i wyzyskiem seksualnym dzieci;

77. z zadowoleniem przyjmuje deklarację dotyczącą działań Rady Europy służących poprawie ochrony obrońców praw człowieka oraz wspieraniu ich działań, przyjętą przez Komitet Ministrów w dniu 6 lutego 2008 r.;

78. wyraża zadowolenie z utworzenia w 2006 r. przez Biuro Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka (ODIHR) OBWE punktu centralnego dla obrońców praw człowieka, który ma na celu kontrolę ich sytuacji we wszystkich państwach OBWE; zdecydowanie zachęca instytucje UE do wzmocnienia udzielanego przez nie wsparcia dla obrońców praw człowieka poprzez utworzenie punktu centralnego w Parlamencie Europejskim, w Radzie i Komisji, w celu lepszego monitorowania indywidualnych przypadków, a także koordynacji działań z innymi organizacjami międzynarodowymi i europejskimi;

79. z zadowoleniem przyjmuje zmienioną wersję wytycznych UE dotyczących obrońców praw człowieka z 2008 r.; podkreśla, że zawarte w niej zostały postanowienia mające na celu poprawę wsparcia i ochrony udzielanej obrońcom praw człowieka przez misje UE, takie jak lokalne strategie wdrażania wytycznych, lokalne grupy robocze ds. praw człowieka oraz organizowanie co najmniej raz w roku posiedzeń z udziałem obrońców praw człowieka i dyplomatów; jednocześnie przyjmuje z zadowoleniem zawarcie w wytycznych możliwości wydawania wiz „nadzwyczajnych” i ułatwień w zakresie tymczasowego schronienia w państwach członkowskich UE jako sposobów sprawnego zapewnienia pomocy i ochrony obrońcom praw człowieka znajdującym się w sytuacji zagrożenia w krajach trzecich;

80. ponownie wzywa Radę i państwa członkowskie do przeanalizowania w aspekcie praktycznym kwestii wiz wydawanych w trybie pilnym obrońcom praw człowieka poprzez włączenie wyraźnego odniesienia do ich szczególnej sytuacji w nowym wspólnym kodeksie wizowym i ustanowienie w ten sposób odrębnej, przyspieszonej procedury wizowej, wykorzystując w tym celu doświadczenia rządu irlandzkiego czy hiszpańskiego; zwraca uwagę na debatę dotyczącą wydawania wiz do celów tymczasowego przeniesienia obrońców praw człowieka, którzy znajdują się w stanie bezpośredniego zagrożenia lub potrzebują na pewien czas schronienia, a także wzywa COHOM do podjęcia działań w tym kierunku; jest zdania, że poufny charakter działań prowadzonych przez Unię Europejską na rzecz obrońców praw człowieka jest niekiedy przydatny, lecz zwraca się do lokalnych przedstawicieli Unii Europejskiej o systematyczne dostarczanie – pomimo poufności – wszystkich informacji mających związek z poczynionymi działaniami tego typu organizacjom pozarządowym działającym w terenie, obrońcom praw człowieka jak również ich rodzinom;

81. odwołuje się do konkluzji Rady w sprawie Białorusi z dnia 13 października 2008 r. oraz do wydanego w dniu 30 września 2008 r. komunikatu prezydencji dotyczącego wyborów parlamentarnych, które odbyły się w tym miesiącu na Białorusi; wyraża ubolewanie z powodu nieprzestrzegania standardów międzynarodowych oraz demokratycznych kryteriów OBWE w czasie wyborów; z zadowoleniem przyjmuje uwolnienie przed wyborami ostatniego oficjalnego więźnia politycznego Aleksandra Kazulina; wyraża jednak zaniepokojenie faktem, że co najmniej 10 działaczy odbywa w dalszym ciągu karę ‘ograniczenia wolności’, która zezwala im na przebywanie wyłącznie w domu lub w pracy; wyraża ogromne zaniepokojenie sytuacją w zakresie praw człowieka na Białorusi;

82. potępia nasilenie przez rząd chiński przed Igrzyskami Olimpijskimi ograniczeń nałożonych na obrońców praw człowieka, które zabraniały im rozmów telefonicznych i komunikowania się przez internet, a także w ramach których śledzone były ich ruchy i stosowany był wobec nich areszt domowy o różnym stopniu surowości oraz niezwykle ścisły nadzór i kontrola, w wyniku czego wielu działaczy zdecydowało się na odłożenie lub zawieszenie swojej działalności do końca igrzysk;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

83. zwraca szczególną uwagę na znaczny wpływ, jakie prawo do wolności słowa w internecie może mieć na społeczności zamknięte, i wzywa UE do wspierania dysydentów internetowych na całym świecie; w związku z tym zwraca się do Komisji i Rady o zajęcie się w ramach zewnętrznej polityki handlowej UE wszystkimi przypadkami ograniczeń świadczenia przez firmy europejskie dostępu do internetu i usług społeczeństwa informacyjnego w krajach trzecich oraz o traktowanie wszystkich niepotrzebnych ograniczeń świadczenia tych usług jako barier handlowych;

84. wyraża ogromne zaniepokojenie faktem, że w 2008 r. Iran w dalszym ciągu prześladował niezależnych obrońców praw człowieka i działaczy społeczeństwa obywatelskiego oraz że w dalszym ciągu dochodzi do poważnych naruszeń praw człowieka; potępia nieuzasadnione aresztowania, torturowanie i więzienie obrońców praw człowieka z powodu ich pracy pod zarzutem prowadzenia działalności zagrażającej bezpieczeństwu państwa; wyraża ubolewanie z powodu obecnej polityki rządu wymierzonej przeciwko nauczycielom i profesorom, utrudniającej uczniom dostęp do szkolnictwa wyższego, a także potępia prześladowanie i więzienie działaczy studenckich;

85. wyraża zaniepokojenie w związku z sytuacją praw człowieka w Nikaragui i Wenezueli oraz z atakami i prześladowaniami, których ofiarą pada wiele organizacji broniących praw człowieka w tych krajach; w tym kontekście wzywa rządy Nikaragui i Wenezueli oraz ich organy do podjęcia działań w celu ochrony praw i wolności demokratycznych oraz praworządności;

86. utrzymuje swoje stanowisko w związku z kubańskimi laureatami nagrody im. Sacharowa, Oswaldem Payá Sardiñasem i grupą znaną pod nazwą 'Damas de Blanco' ('Kobiety w bieli'); uznaje za niedopuszczalne, aby państwo, z którym UE wznowiła dialog polityczny w wielu dziedzinach, w tym w dziedzinie praw człowieka, uniemożliwiło Oswaldowi Payá Sardiñasowi i grupie Kobiety w bieli udział w obchodach 20-lecia nagrody; zdecydowanie odrzuca systematyczną przemoc i powtarzające się akty prześladowania, których ofiarami są laureaci nagrody im. Sacharowa; w związku z tym wzywa rząd kubański do natychmiastowego uwolnienia wszystkich więźniów politycznych i więźniów sumienia oraz do uznania prawa wszystkich Kubańczyków do swobodnego wjazdu na teren kraju i opuszczania go;

Wytyczne dotyczące dialogów na temat praw człowieka i oficjalnych konsultacji z państwami trzecimi

87. przyjmuje do wiadomości zaktualizowaną wersję wytycznych dotyczących dialogów z krajami trzecimi na temat praw człowieka, które zostały przyjęte w czasie francuskiej prezydencji; po raz kolejny wzywa Radę i Komisję do rozpoczęcia kompleksowej oceny tych wytycznych, w oparciu o szczegółową ocenę każdego dialogu i osiągniętych wyników, oraz do opracowania w tym celu wyraźnych wskaźników oceny wpływu każdego dialogu oraz kryteriów decydujących o jego rozpoczęciu, zakończeniu i wznowieniu; podkreśla konieczność organizowania w dalszym ciągu – tak przed każdym dialogiem, jak i po nim – nieformalnych posiedzeń międzyinstytucjonalnych w celu zwiększenia wymiany informacji pomiędzy instytucjami i umożliwienia lepszej koordynacji w przypadku, gdy jest ona niezbędna; przypomina w tym kontekście, że przyjęcie odrębnych strategii w zakresie praw człowieka dla poszczególnych krajów przyczyni się do wzmocnienia spójności polityki UE w dziedzinie praw człowieka;

88. w tym kontekście ponownie podkreśla propozycje zawarte w wymienionej wyżej rezolucji Parlamentu z dnia 6 września 2007 r. w sprawie funkcjonowania prowadzonych z krajami trzecimi dialogów i konsultacji dotyczących praw człowieka;

89. wyraża ubolewanie z powodu odroczenia przez Chiny 11. szczytu UE-Chiny z powodu wizyty Dalajlamy w Europie i podkreśla potrzebę zdecydowanego ożywienia i ponownego przemyślenia dialogu na temat praw człowieka między Unią Europejską a Chinami; wyraża zaniepokojenie w związku z poważnymi naruszeniami praw człowieka w Chinach i podkreśla, że pomimo obietnic reżimu składanych przed Igrzyskami Olimpijskimi w sierpniu 2008 r. sytuacja w tym kraju w zakresie praw człowieka nie poprawiła się; wskazuje ponadto na fakt, że ograniczenia wolności stowarzyszania się, wolności słowa i wyznania zostały jeszcze bardziej zastrzone; z mocą potępia sposób rozprawienia się z Tybetańczykami w związku z falą protestów, która przetoczyła się przez Tybet począwszy od dnia 10 marca 2008 r., i represje praktykowane przez rząd chiński, które nasiliły się od tego czasu w Tybecie, oraz wzywa do ponownego uruchomienia szczerego i zorientowanego na wyniki dialogu między obiema stronami w oparciu o 'Memorandum w sprawie prawdziwej autonomii ludności Tybetu'; zwraca uwagę, że pomimo wielokrotnych zapewnień chińskiego rządu o zamiarze ratyfikowania Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych proces ratyfikacji jest nadal w toku; odwołuje

Czwartek, 7 maja 2009 r.

się do swojej rezolucji z dnia 17 stycznia 2008 r. w sprawie aresztowania chińskiego dysydenta Hu Jia ⁽¹⁾, który otrzymał w 2008 r. nagrodę im. Sacharowa za krzewienie wolności przekonań; wzywa rząd chiński do natychmiastowego uwolnienia Hu Jia oraz do zniesienia aresztu domowego, który został nałożony na jego żonę Zeng Jinyan i na jego córkę; potępia falę represji wobec sygnatariuszy petycji 'Karta 08', dokumentu nawołującego do demokratycznych reform w Chinach i wzywającego do uwolnienia dysydenta Liu Xiaobo, przetrzymywanego od dnia 9 grudnia 2008 r.; wyraża zaniepokojenie faktem, że system prawny pozostaje narażony na arbitralne i często umotywowane politycznie ingerencje, w tym w formie systemu tajemnic państwowych uniemożliwiającego zapewnienie przejrzystości niezbędnej do stworzenia systemu dobrych rządów, w którym dominuje praworządność; w tym kontekście wyraża ubolewanie z powodu systematycznego karania prawników, którzy starają się, aby chiński system prawny działał zgodnie z chińskim prawem i z poszanowaniem praw obywateli; zauważa utrzymującą się kruchość wolności słowa w internecie w Chinach i w związku z tym zwraca się do europejskich przedsiębiorstw świadczących usługi w zakresie hostingu treści internetowych o powstrzymanie się od ujawniania wszelkim zagranicznym urzędnikom jakichkolwiek informacji, dzięki którym można zidentyfikować użytkownika danej usługi, wyjąwszy przypadki, w którym ujawnienie to służyć by miało słusznemu celowi egzekwowania prawa danego kraju zgodnie z Powszechną deklaracją praw człowieka;

90. w dalszym ciągu wyraża zaniepokojenie z powodu przerwania dialogu na temat praw człowieka z Iranem w 2004 r. z powodu braku jakichkolwiek postępów w dążeniu do poprawy sytuacji praw człowieka oraz braku współpracy ze strony Iranu; wzywa irańskie władze do podjęcia dialogu w celu wsparcia wszystkich podmiotów społeczeństwa obywatelskiego działających na rzecz demokracji oraz do wzmocnienia – za pomocą działań pokojowych, bez udziału przemocy – istniejących procesów, które sprzyjają reformom demokratycznym, instytucjonalnym i konstytucyjnym, zapewniają zrównoważony charakter tych reform oraz konsolidują zaangażowanie wszystkich irańskich obrońców praw człowieka oraz przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego w ramach procesów kształtowania polityki, wzmacniając odgrywaną przez nich rolę w powszechnym dyskursie politycznym; wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu pogorszenia w 2008 r. sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie oraz utrzymania ograniczeń wolności wypowiedzi i zgromadzeń; w tym kontekście wyraża głębokie zaniepokojenie prześladowaniem dziennikarzy, pisarzy, uczonych i działaczy na rzecz praw kobiet i praw człowieka; w dalszym ciągu wyraża zaniepokojenie z powodu represjonowania mniejszości etnicznych i religijnych w Iranie; potępia coraz częstsze stosowanie kary śmierci w tym kraju, również w przypadku nieletnich;

91. wyraża ubolewanie z powodu braku efektów konsultacji Unii Europejskiej z Rosją na temat praw człowieka; wyraża ubolewanie z powodu wydanej przez władze rosyjskie odmowy udziału w którymkolwiek z posiedzeń okrągłego stołu, które zorganizowano w ramach przygotowań do konsultacji z udziałem krajowych i międzynarodowych organizacji pozarządowych; zwraca uwagę, że w trakcie konsultacji Unia Europejska zgłosiła zastrzeżenia dotyczące przestrzegania praw człowieka ze szczególnym uwzględnieniem wolności wypowiedzi i zgromadzeń, funkcjonowania społeczeństwa obywatelskiego, praw mniejszości, zwalczania rasizmu i ksenofobii oraz praw dzieci i kobiet, a także międzynarodowych zobowiązań UE i Rosji w zakresie praw człowieka; wyraża jednak ubolewanie z powodu niepowodzenia podjętej przez Unię Europejską próby wprowadzenia zmian w polityce rosyjskiej, szczególnie w odniesieniu do bezkarności i niezawisłości sądownictwa, traktowania obrońców praw człowieka i więźniów politycznych, w tym również Michaiła Chodorkowskiego, niezależności mediów oraz wolności wypowiedzi, traktowania mniejszości etnicznych i religijnych, poszanowania praworządności i ochrony praw człowieka w sferach zbrojnych, dyskryminacji ze względu na orientację seksualną, a także innych kwestii; odwołuje się do swojej rezolucji z dnia 19 czerwca 2008 r. w sprawie przygotowania szczytu UE-Rosja w Chanty-Mansyjsku (26-27 czerwca 2008 r.) ⁽²⁾; ponownie wyraża zaniepokojenie z powodu pogorszenia się sytuacji obrońców praw człowieka oraz trudności napotykanych przez organizacje pozarządowe w zakresie rejestracji oraz prowadzenia działalności; powtarza wyrazy zaniepokojenia z powodu ustawy przeciw ekstremizmowi, która może utrudnić swobodny przepływ informacji oraz doprowadzić władze rosyjskie do dalszego ograniczenia prawa do wolności wypowiedzi niezależnych dziennikarzy i przeciwników politycznych; wyraża dalsze zaniepokojenie, zgodnie z raportem Amnesty International za 2008 r., z powodu nieprzestrzegania przez prokuraturę prawa Michaiła Chodorkowskiego i jego współpracownika Platona Lebediewa do sprawiedliwego procesu spełniającego standardy międzynarodowe oraz wyraża głębokie ubolewanie z powodu sposobu traktowania byłego wiceprezesa Jukosu Wasilija Aleksaniana, którego odmowa złożenia fałszywych zeznań przeciwko Michaiłowi Chodorkowskiemu sprawiła, że władze rosyjskie pozwoliły na pogorszenie się jego stanu zdrowia aż do stadium krytycznego; przyłącza się do Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy w wezwaniu władz rosyjskich do 'skorzystania ze wszystkich dostępnych środków

⁽¹⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 82.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0309.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

prawnych', aby doprowadzić do uwolnienia Igora Sutiagina i Walentyna Daniłowa; z zadowoleniem przyjmuje zwolnienie Michaiła Triepaszkina; wyraża głębokie ubolewanie z powodu konieczności odwołania misji obserwacji wyborów prezydenckich w Rosji w marcu 2008 r. Biura Instytucji Demokratycznych i Praw Człowiek z powodu ograniczeń dla tej misji, wprowadzonych przez władze rosyjskie;

92. przyjmuje do wiadomości istnienie podkomisji praw człowieka gromadzących państwa południowego wybrzeża Morza Śródziemnego (Maroko, Tunezja, Liban, Jordania, Egipt, Izrael i Autonomia Palestyńska), które funkcjonują w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa, oraz apeluje do Rady i Komisji o ustanowienie podkomisji ds. praw człowieka z udziałem wszystkich sąsiadujących krajów, ponawia wezwanie do włączenia posłów do PE w przygotowania do posiedzeń tego rodzaju podkomisji oraz do przekazywania Parlamentowi informacji na temat ich wyników; z zadowoleniem przyjmuje konsultacje wśród społeczeństwa obywatelskiego prowadzone w krajach partnerskich na etapie wstępnym i końcowym przez delegację Komisji oraz odpowiednie służby Komisji w Brukseli; zastanawia się jednak nad skutecznością i spójnością stosowanych metod, a w szczególności kryteriów oceny dyskusji prowadzonych w ramach tych podkomisji; uważa, że podkomisje powinny umożliwić ścisłą kontrolę zapisanych w planach działań kwestii związanych z prawami człowieka, podkreśla jednak, że dyskusje dotyczące praw człowieka nie powinny ograniczać się do wspomnianych podkomisji oraz podkreśla znaczenie koordynacji z pracami innych podkomisji zajmujących się problematyką praw człowieka, na przykład migracją; podkreśla potrzebę włączenia tych kwestii do dialogu politycznego na wszystkich, nawet najwyższych szczeblach, aby wzmocnić spójność polityki UE w tej dziedzinie; pozostaje w dalszym ciągu przekonany, że europejska polityka sąsiedztwa w formie, w jakiej istnieje i jest zorganizowana (plan działania, sprawozdanie z kontroli i podkomisje), mogłaby być prawdziwym narzędziem promowania praw człowieka, jeżeli Unia Europejska okazałaby prawdziwą wolę polityczną sprawienia, żeby nadrzędny charakter praw człowieka respektowany był w sposób spójny, systematyczny i przekrojowy; uważa w związku z tym, że poszanowanie praw człowieka i zasad demokracji musi być warunkiem wstępnym wzmocnienia stosunków między Unią Europejską a danym krajem trzecim; w kontekście zawarcia umowy ramowej z Libią wzywa Radę i Komisję do potraktowania z należytą uwagą dialogu i współpracy w dziedzinie praw człowieka;

93. głęboko ubolewa nad niedawną eskalacją konfliktu zbrojnego oraz dalszym pogarszaniem się sytuacji humanitarnej w strefie Gazy, a jednocześnie wyraża swoje bezwarunkowe współczucie dla ludności cywilnej w południowym Izraelu; wzywa wszystkie zaangażowane strony do pełnego wdrożenia rezolucji nr 1860 (2009) Rady Bezpieczeństwa ONZ w celu zapewnienia trwałego zawieszenia broni; podkreśla pilną potrzebę zapewnienia faktycznej odpowiedzialności w przypadkach naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje decyzję UNHRC o powołaniu niezależnej misji rozpoznawczej mającej zbadać zbrodnie wojenne i poważne naruszenia praw człowieka popełniane przez wszystkie strony w czasie niedawnego konfliktu w strefie Gazy; wzywa wszystkie zaangażowane strony do współpracy z przedstawicielami ONZ prowadzącymi dochodzenia związane z prawami człowieka; odnotowuje zobowiązanie Rady ds. Stosunków Zewnętrznych z dnia 27 stycznia 2009 r. do ścisłego monitorowania tych dochodzeń oraz zwraca się do Komisji, aby w ścisłej konsultacji z państwami członkowskimi podjęła decyzję w sprawie dalszych działań, które zostaną podjęte, gdy znane będą wyniki dochodzeń;

94. z uznaniem odnosi się do drugiej rundy dialogu UE z Uzbekistanem na temat praw człowieka, która miała miejsce w dniu 5 czerwca 2008 r.; zwraca uwagę, że zorganizowane w Taszkencie w dniach 2–3 października 2008 r. seminarium poświęcone wolności mediów; jest jednak zdania, że seminarium nie spełniło powierzonego mu zadania, jakim było zapewnienie otwartej dyskusji na temat przypadków naruszania praw człowieka i wolności mediów w Uzbekistanie; zwraca uwagę na brak niezależnego międzynarodowego dochodzenia w sprawie masakry w Andżanie oraz na brak poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka w Uzbekistanie; z zadowoleniem przyjmuje uwolnienie dwóch obrońców praw człowieka, Dilmuroda Muchiddinowa i Mamaradzaba Nazarowa; potępia przetrzymywanie w więzieniu obrońców praw człowieka i niezależnych dziennikarzy z powodu oskarżeń o charakterze politycznym oraz apeluje do władz uzbeckich o uwolnienie wszystkich obrońców praw człowieka i innych więźniów politycznych; ponawia wyrazy głębokiego zaniepokojenia z powodu uwięzienia Saliżona Abdurachmanowa, niezależnego dziennikarza, oraz Agzama Turgunowa, działacza na rzecz praw człowieka; odnotowuje konkluzje Rady z dnia 13 października 2008 r. w sprawie Uzbekistanu; apeluje do władz uzbeckich o uznanie akredytacji nowego dyrektora oddziału Human Rights Watch w tym kraju oraz o nieutrudnianie działań tej organizacji oraz innych organizacji międzynarodowych i pozarządowych; zwraca się do Uzbekistanu o pełną i skuteczną współpracę ze specjalnymi sprawozdawcami ONZ ds. tortur i wolności słowa oraz o zniesienie ograniczeń w zakresie rejestracji i działania organizacji pozarządowych w Uzbekistanie; zwraca

Czwartek, 7 maja 2009 r.

uwagę, że Rada postanowiła nie przedłużać ograniczeń wjazdowych w odniesieniu do niektórych osób wymienionych we wspólnym stanowisku 2007/734/WPZiB⁽¹⁾, które zostało zawieszane zgodnie z konkluzjami Rady z dni 15-16 października 2007 r. i 29 kwietnia 2008 r.; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Rada postanowiła jednak przedłużyć o 12 miesięcy embargo na handel bronią nałożone tym wspólnym stanowiskiem; zwraca się do Rady i do Komisji o dokonanie przeglądu ogólnej sytuacji w zakresie praw człowieka w Uzbekistanie; ponawia apel o natychmiastowe uwolnienie więźniów politycznych; przyjmuje do wiadomości oświadczenie prezydencji Unii Europejskiej z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie poszczególnych przypadków;

95. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w lipcu 2008 r. Unia Europejska i Turkmenistan odbyły pierwszą rundę dialogu na temat praw człowieka; z zadowoleniem przyjmuje formułowanie zastrzeżeń dotyczących sytuacji w zakresie praw człowieka w Turkmenistanie, szczególnie w kwestii wolności opinii i zgromadzeń, niezależności sądownictwa oraz funkcjonowania społeczeństwa obywatelskiego; odwołuje się do swojej rezolucji z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie strategii UE dla Azji Środkowej⁽²⁾ oraz przypomina, że Turkmenistan musi czynić postępy w najważniejszych dziedzinach, aby UE mogła z nim zawrzeć umowę przejściową, między innymi zapewniając pracownikom Międzynarodowego Czerwonego Krzyża swobodny i nieograniczony dostęp, reformując system edukacyjny zgodnie z międzynarodowymi normami, bezwarunkowo zwalniając wszystkich więźniów politycznych oraz więźniów sumienia, znosząc wszystkie rządowe utrudnienia w podróżowaniu, a także umożliwiając wszystkim organizacjom pozarządowym i organom praw człowieka swobodne prowadzenie działalności w kraju; wzywa Radę i Komisję do wyraźnego sprecyzowania przed podpisaniem umowy przejściowej szczegółowych postępow w dziedzinie praw człowieka i do opracowania w tym celu planu działań z jasno ustalonymi terminami sprawdzania zgodności;

96. popiera gotowość Rady do nawiązania dialogów na temat praw człowieka ze wszystkimi pozostałymi krajami Azji Środkowej; wzywa do dążenia w ramach omawianych dialogów do konkretnych rezultatów oraz pełnego przestrzegania wytycznych Unii Europejskiej dotyczących dialogów na temat praw człowieka z państwami trzecimi, gwarantując udział społeczeństwa obywatelskiego oraz Parlamentu Europejskiego; wzywa do przeznaczenia na ustanowienie dialogów odpowiednich zasobów w ramach sekretariatów Rady i Komisji;

97. zwraca uwagę na znaczenie zaangażowania Turcji i UE w proces akcesyjny tego kraju dla trwających reform w zakresie praw człowieka w Turcji; uważa, że zgoda rządu na nadawanie kurdyjskiego programu telewizyjnego jest bardzo pozytywnym krokiem na drodze do wolności słowa w Turcji; wyraża jednakże ubolewanie z powodu faktu, że w dalszym ciągu zabronione jest używanie języka kurdyjskiego w parlamencie i w kampaniach politycznych; powtarza, że potrzebne są dalsze reformy systemu prawnego, by zagwarantować poszanowanie i ochronę mniejszości oraz pełną wolność słowa w prawie oraz w praktyce, zgodnie z EKPC oraz orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka; zauważa z niepokojem, że nie dokonano żadnych postępów w zakresie ratyfikacji instrumentów w dziedzinie praw człowieka, w szczególności protokołu OPCAT, konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych oraz protokołów dodatkowych nr 4, 7 i 12 do EKPC;

98. apeluje do nowego rządu pakistańskiego o podjęcie odpowiednich działań w celu poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka w Pakistanie; odwołuje się do wniosku Amnesty International, która wezwała rząd pakistański do przywrócenia wszystkich sędziów niezgodnie z prawem zdymisjonowanych przez poprzedniego prezydenta Perweza Muszarrafa w 2007 r.; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że UE skierowała do Pakistanu niezależną misję obserwacji powszechnych wyborów parlamentarnych w lutym 2008 r.; z zadowoleniem odnotowuje, że wybory były otwarte na konkurencję i doprowadziły do większego zaufania społeczeństwa do procesu demokratycznego; zwraca uwagę, że UE jest zdecydowana wspierać proces wzmocnienia instytucji demokratycznych, oraz wzywa Radę i Komisję do poparcia działań na rzecz demokracji, zainicjowanych przez sądownictwo i adwokaturę, szczególnie poprzez skierowanie zaproszeń do niektórych ich przedstawicieli, w tym do Mohammeda Chaudhry'ego; podkreśla potrzebę włączenia praw człowieka do priorytetów UE w ramach jej stałego dialogu z Pakistanem;

(1) Wspólne stanowisko Rady 2007/734/WPZiB z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko Uzbekistanowi (Dz.U. L 295 z 14.11.2007, s. 34).

(2) Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0059.

Czwartek, 7 maja 2009 r.

99. z zadowoleniem przyjmuje postanowienia Rady dotyczące prowadzenia dialogu na temat praw człowieka z różnymi krajami Ameryki Łacińskiej; podkreśla, że dialogowi temu powinny towarzyszyć zdecydowane, konkretne i namacalne roszczenia w dziedzinie praw człowieka, które nałożą również zobowiązania na instytucje UE w zakresie stosunków z odnośnymi krajami; podkreśla także stosowność objęcia tą inicjatywą również krajów Ameryki Środkowej; odnotowuje podpisanie przez rząd Kuby w lutym 2008 r. Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych; wzywa do bezwarunkowej ratyfikacji tych konwencji; wzywa rząd Kuby do uwolnienia wszystkich więźniów politycznych oraz do poszanowania praw gwarantowanych przez zawarte traktaty; przyjmuje do wiadomości decyzję Rady z dnia 20 czerwca 2008 r. o zniesieniu nieformalnych sankcji nałożonych na Kubę; przyjmuje do wiadomości, że Rada podejmie w 2009 r. decyzję o tym, czy będzie kontynuowany dialog polityczny z Kubą w zależności od tego, czy w państwie tym dokonano znacznych postępów w dziedzinie praw człowieka;

100. wzywa Rosję jako mocarstwo okupujące Gruzję do przestrzegania praw człowieka w Abchazji i Osetii Południowej, w tym prawa obywateli do powrotu do swych domów; wzywa wszystkie zaangażowane strony do dalszej realizacji zobowiązań zgodnie z porozumieniami z dnia 12 sierpnia i 8 września 2008 r.; zwraca się do wszystkich zaangażowanych rządów o dalsze przekazywanie szczegółowych map i informacji dotyczących obszarów dotkniętych konfliktem, na których zdetonowano bomby kasetowe, tak aby ułatwić usunięcie pozostałości broni kasetowej oraz zapewnienie ludności cywilnej bezpieczeństwa na wspomnianych obszarach; jest zdania, że rządy obu państw powinny również informować społeczeństwo na temat zagrożeń związanych z niewypałami poprzez publiczne kampanie informacyjne; wzywa odpowiednie administracje państwowe do wpuszczenia międzynarodowych obserwatorów ds. praw człowieka do Osetii Południowej i Abchazji;

101. wyraża zaniepokojenie z uwagi na brak postępów, jaki wykazuje sytuacja w zakresie praw człowieka w Birmie, zwłaszcza z myślą o nadchodzących wyborach zaplanowanych na 2010 r.; potępia niedawne aresztowania i wyroki, jakie wydano po pokazowych procesach wobec ponad stu członków birmańskiej opozycji oraz bardzo surowe kary, na jakie zostali skazani; wzywa rząd Birmy do bezwzględnego uwolnienia wszystkich więźniów politycznych; uważa, że biorąc pod uwagę fakt, że pomimo wszelkich zastosowanych sankcji obecna sytuacja w zakresie praw człowieka w dalszym ciągu nie wykazuje poprawy, Parlament powinien wysłać znaczącą misję do Birmy oraz że należy wzmocnić międzynarodową presję wywieraną na birmański reżim;

Ogólna kontrola działań Rady i Komisji w tym wyników działalności dwóch prezydencji

102. wzywa prezydencję Rady do skoncentrowania się na krajach będących przedmiotem szczególnej troski w zakresie praw człowieka;

103. z zadowoleniem przyjmuje wydarzenia i dyskusje, jakie miały miejsce w ramach Europejskiego Roku Dialogu Międzykulturowego 2008 oraz odnotowuje inicjatywy podjęte przez obie prezydencje;

104. z zadowoleniem przyjmuje dziesiąte Forum Praw Człowieka z udziałem organizacji pozarządowych z Unii Europejskiej, zorganizowane przez prezydencję francuską i Komisję w dniu 10 grudnia 2008 r., a poświęcone 60. rocznicy uchwalenia Powszechnej deklaracji praw człowieka, a w szczególności skoncentrowane na dyskryminacji kobiet;

105. wzywa do zwiększenia wysiłków i podjęcia przez Unię Europejską bardziej konkretnych działań mających na celu wypracowanie porozumienia politycznego w konflikcie w Darfurze i ułatwienie wdrażania ogólnosiwiatowego porozumienia pokojowego; podkreśla potrzebę położenia definitywnego kresu bezkarności poprzez nakładanie sankcji Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych; z zadowoleniem przyjmuje wsparcie Unii Europejskiej dla wydawanych przez MTK w odniesieniu do Darfuru nakazów aresztowania, które powinny zostać jak najszybciej wykonane;

106. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1834 z dnia 24 września 2008 r. rozszerzającą mandat misji ONZ w Republice Środkowoafrykańskiej i w Czadzie do marca 2009 r., a także wyrażony przez ONZ zamiar zezwolenia na rozmieszczenie sił wojskowych ONZ w ramach misji EUFOR Chad/CAR, zarówno w Czadzie, jak i Republice Środkowoafrykańskiej;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

107. z zadowoleniem przyjmuje fakt prowadzenia i regularnego aktualizowania przez Radę wykazu krajów szczególnego zainteresowania, w odniesieniu do których podejmowane są dodatkowe wspólne starania w celu wdrożenia wytycznych Unii Europejskiej dotyczących dzieci w konfliktach zbrojnych, kary śmierci (tzw. krajów na pograniczu) oraz obrońców praw człowieka;

108. powtarza apel, aby wszystkie debaty na temat praw człowieka i demokracji prowadzone z udziałem państw trzecich, wszystkie akty prawne, dokumenty i sprawozdania, w tym roczne sprawozdanie na temat praw człowieka, zawierały wyraźne odniesienie do kwestii dyskryminacji łącznie z problematyką mniejszości etnicznych, narodowych i językowych, wolności wyznaniowej, w tym nietolerancji wobec innych wyznań oraz praktyk dyskryminujących mniejszości religijne, dyskryminacji o podłożu kastowym, ochrony i wspierania praw ludności tubylczej, praw kobiet oraz praw dzieci, osób niepełnosprawnych, także umysłowo, a także osób o różnych orientacjach seksualnych i tożsamości płciowych, przy pełnym udziale zrzeszających ich organizacji wewnątrz Unii Europejskiej, a w odpowiednich przypadkach również w krajach trzecich;

109. zwraca uwagę na inicjatywę Unii Europejskiej wobec Basenu Morza Śródziemnego, przedstawioną jako nowe wyzwanie przez prezydentkę francuską i mającą na celu wspieranie demokracji i przestrzegania praw człowieka w strefie śródziemnomorskiej; zaznacza, że rozwój nowych inicjatyw Unii Europejskiej wobec basenu Morza Śródziemnego nie może prowadzić do zwracania mniejszej uwagi i nadawania mniejszego priorytetu promowaniu niezbędnych reform dotyczących demokracji i praw człowieka w tym regionie;

Programy pomocy zewnętrznej Komisji i EIDHR

110. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że priorytety Parlamentu zostały uwzględnione w dokumentach programowych EIDHR na 2007 i 2008 r.;

111. wzywa do aktualizacji kompendiów elektronicznych, które mają obejmować wszystkie projekty w ramach EIDHR w ujęciu geograficznym i tematycznym;

112. z zadowoleniem odnotowuje zainteresowanie zgłaszaniem projektów w ramach nowego celu wspierania obrońców praw człowieka i możliwości pilnych działań dla ich ochrony; zwraca uwagę, że Komisja wyłoniła 11 beneficjentów w celu wdrożenia wspomnianych projektów i oczekuje, że konkretne działania rozpoczną się już na początku 2009 r.;

113. ponownie wzywa Komisję do dostosowania liczby pracowników skierowanych do wdrażania EIDHR, zarówno w siedzibie głównej, jak i w delegacjach, tak aby uwzględnić cechy szczególne nowego instrumentu i związane z nim problemy;

114. wzywa Komisję do zapewnienia spójności między priorytetami politycznymi Unii Europejskiej a wspieranymi przez nią projektami i programami, szczególnie w związku z jej dwustronnym programowaniem we współpracy z państwami trzecimi;

Pomoc w organizacji wyborów oraz misje obserwacyjne

115. z zadowoleniem odnotowuje, że UE w coraz większym zakresie stosuje pomoc w organizacji wyborów oraz misje obserwacji wyborów w celu wspierania demokracji w państwach trzecich, rozszerzając w ten sposób przestrzeganie praw człowieka, podstawowych wolności i praworządności, oraz że jakość i niezależność tych misji jest powszechnie uznawana;

116. podkreśla, że kompleksowa metodologia UE, obejmująca cały cykl wyborczy i zawierająca zarówno pomoc w organizacji wyborów, jak i misję ich obserwacji, w pełni się sprawdziła, przekształcając UE w jedną z ważniejszych międzynarodowych organizacji zajmujących się obserwacją wyborów;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

117. z zadowoleniem przyjmuje pierwszy „Podręcznik obserwacji wyborów UE”, wydany w kwietniu 2008 r.; z zadowoleniem odnotowuje rozdział poświęcony problematyce płci; zwraca uwagę, że nowy podręcznik zawiera kompleksowy przegląd stosowanych przez UE metod obserwacji wyborów oraz opis sposobów planowania misji, ich rozmieszczenia i wdrażania, a także stosowania międzynarodowych standardów oceny i składania sprawozdań;

118. wzywa do zachowania zwiększonej czujności w odniesieniu do kryteriów wyboru krajów, do których skierowana ma zostać pomoc w organizacji wyborów lub misja ich obserwacji, a także do przestrzegania metod oraz zasad ustanowionych na szczeblu międzynarodowym, szczególnie w kwestii zachowania niezależności misji;

119. ponawia wezwanie do włączenia procesu wyborczego, wraz z etapem przed- i powyborczym, do dialogu politycznego na różnych szczeblach z odnośnymi państwami trzecimi w celu zapewnienia spójności polityki UE oraz potwierdzenia kluczowej roli praw człowieka i demokracji;

Włączenie praw człowieka do głównego nurtu polityki

120. wzywa Komisję, aby w dalszym ciągu uważnie monitorowała przyznawanie korzyści płynących z ogólnego systemu preferencji (GSP+) krajom, w których stwierdzono poważne uchybienia we wdrażaniu ośmiu konwencji MOP dotyczących najważniejszych standardów pracy w postaci naruszeń praw obywatelskich i politycznych lub wykorzystywania pracy więźniów; zwraca się do Komisji o opracowanie kryteriów decydujących o wycofaniu GSP z powodu naruszania praw człowieka;

Prawa ekonomiczne, społeczne i kulturalne

121. podkreśla, że prawa ekonomiczne, społeczne i kulturalne są tak samo ważne jak prawa obywatelskie i polityczne; podkreśla zaangażowanie Unii Europejskiej we wspieranie realizacji milenijnych celów rozwoju określonych w konkluzjach Rad Europejskich z grudnia 2007 r. i czerwca 2008 r.;

122. wzywa UE do włączenia ochrony praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych do głównego nurtu jej stosunków zewnętrznych z państwami trzecimi poprzez regularne włączanie ich do programu dialogów i konsultacji na temat praw człowieka z państwami trzecimi oraz naleganie na wprowadzenie protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, szczególnie w celu zapewnienia skutecznego funkcjonowania procedury indywidualnych skarg;

123. wzywa Komisję i Radę do zapewnienia spójności praw ekonomicznych, społecznych i kulturalnych w zakresie rozwoju UE, handlu zewnętrznego i polityki praw człowieka, a także do ustanowienia w tym celu międzywydziałowej grupy roboczej ds. praw ekonomicznych, społecznych i kulturowych;

124. podkreśla, że prawa człowieka obejmują prawo do wyżywienia, odpowiednich warunków mieszkaniowych, do wykształcenia, wody, ziemi, godnej pracy, zabezpieczenia społecznego oraz do tworzenia związków zawodowych, oraz że szczególnie ważne jest zagwarantowanie wymienionych praw grupom szczególnie narażonym, takim jak mieszkańcy krajów najsłabiej rozwiniętych, krajów po zakończeniu konfliktu lub krajów wschodzących, ludność tubylcza, ofiary zmian klimatycznych, migranci itp.;

125. wzywa Komisję do podjęcia szczególnych starań w celu zapewnienia prawa do wyżywienia w sytuacji obecnego kryzysu żywnościowego i ogólnego kryzysu gospodarczego;

126. podkreśla konieczność propagowania społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw oraz zobowiązania przedsiębiorstw ponadnarodowych mających siedzibę w państwie członkowskim UE do przestrzegania odpowiednich regulacji MOP w ramach działalności prowadzonej w państwie trzecim;

Czwartek, 7 maja 2009 r.

127. z zadowoleniem odnotowuje, że system GSP+, poprzez połączenie praw człowieka i handlu międzynarodowego, wspiera zrównoważony rozwój, a także dobre rządy oraz wzywa do skutecznego monitorowania zgodności z klauzulą podstawową;

128. ponownie wzywa Radę i Komisję do podejmowania inicjatyw na szczeblu międzynarodowym w celu zwalczania prześladowań i dyskryminacji ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową, np. poprzez wspieranie rezolucji na ten temat na forum Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz udzielanie wsparcia organizacjom pozarządowym i podmiotom wspierającym równość i brak dyskryminacji;

Skuteczność interwencji Parlamentu Europejskiego w sprawach dotyczących praw człowieka

129. oczekuje, że rezolucje i inne kluczowe dokumenty dotyczące problematyki praw człowieka zostaną przetłumaczone na języki krajów, których one dotyczą;

130. z zadowoleniem przyjmuje przełomową deklarację, którą poparło 66 państw, w tym wszystkie państwa UE, przedstawioną na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego ONZ w dniu 18 grudnia 2008 r., w której potwierdzono, że międzynarodowa ochrona praw człowieka obejmuje również orientację seksualną i tożsamość płciową, i uznano ponownie zasadę niedyskryminacji, zgodnie z którą prawa człowieka stosują się jednakowo do każdej jednostki ludzkiej niezależnie od jej orientacji seksualnej czy tożsamości płciowej;

131. wzywa Radę do zareagowania w adekwatny sposób na życzenia i obawy wyrażone przez Parlament w oficjalnych komunikatach, zwłaszcza w związku z rezolucjami przyjmowanymi w trybie pilnym;

132. przypomina delegacjom Parlamentu udającym się do krajów trzecich, że powinny każdorazowo włączać do programu wizyt międzyparlamentarną debatę na temat sytuacji w zakresie praw człowieka, a także posiedzenia z obrońcami praw człowieka w celu zdobywania informacji z pierwszej ręki na temat sytuacji w zakresie praw człowieka w danym kraju oraz, w razie potrzeby, wyeksponowania obrońców praw człowieka na poziomie międzynarodowym i zapewniania im ochrony;

133. wyraża przekonanie, że jedynie wzmocniona jednostka „praw człowieka” w strukturze Parlamentu Europejskiego byłaby w stanie promować spójną, skuteczną, systematyczną i przekrojową politykę praw człowieka w naszej instytucji, a także wobec Rady i Komisji, zwłaszcza w świetle postanowień traktatu z Lizbony w dziedzinie polityki zagranicznej;

134. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie sieci laureatów nagrody im. Sacharowa, które ogłoszono podczas obchodów 20. rocznicy istnienia tej nagrody; uważa, że należałoby w trybie pilnym podjąć decyzję o sposobie funkcjonowania tej sieci oraz o środkach niezbędnych do realizacji przypisanych jej celów ponownie wzywa, aby wszystkim laureatom nagrody im Sacharowa, a zwłaszcza Aung San Suu Kyi, Oswaldo José Payá Sardiñas, grupie Damas de Blanco oraz Hu Jia zagwarantować dostęp do instytucji europejskich; ubolewa nad brakiem jakiegokolwiek znaczącej reakcji na wezwania UE skierowane do władz Chin, Birmy i Kuby dotyczące poszanowania podstawowych wolności, szczególnie wolności wypowiedzi i zrzeszania się;

*

* *

135. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz krajów kandydujących, Organizacji Narodów Zjednoczonych, Radzie Europy oraz Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, a także rządowi państw i terytoriów wymienionych w niniejszej rezolucji.